

Communio

LIBERALKATOLSK KYRKOTIDNING NR 3 2005 ÅRG 37

Pris 25:-

Några tankar kring fotatvagning

En god vän berättade för mig om en upplevelse han hade när han besökte den koptiska kyrkan. Vid ett tillfälle tog biskopen en kanna med vatten och ett tvättfat och tvättade fötterna på de församlade. Denna enkla handling hade en otrolig effekt på min vän. Han greps av alla de symboler som blev synliga i denna enkla handling. Tanken svindlade. Tårarna började flöda.

Vad är det då som gör att en så enkel sak som att tvätta en annan människas fötter kan bli en gripande och viktig symbolhandling?

I Johannesevangeliet kan vi läsa hur Jesus tar handduk och ett tvättfat med vatten och tvättar fötterna på lärjungarna. De blir förskräckta och protesterar. Men som vanligt så har Jesus något att lära dem, både genom sin handling och sitt ord.

Det är en ganska naturlig sak att man som gäst får sina fötter tvättade. Har man vandrat blir man smutsig om fötterna och att få dem tvättade är både behövligt och skönt då det svalkar och ger lindring om de är ömma. Men det är en tjänare eller en slav som gör det. Inte värden. Inte läraren eller mästaren. Inte Jesus!

”Herre, skall du tvätta mina fötter!” utbrister Simon Petrus. Vad Jesus gör är obegripligt för honom. Men Jesus lugnar dem alla och säger till dem att de skall förstå.

Det kanske första vi tänker på är ödmjukheten. Vi skall vara ödmjuka. Inte överlåta på andra att ta hand om vår medmänniska utan göra det själva, utan tanke på oss. Det är ett tecken på tjänande. Jag skall tjäna min medmänniska. Det är nog ur detta perspektivet vi skall tolka den liturgiska fotatvagningen som jag beskriver ovan. Biskopen tvättar fötterna på sina besökare därför att han som kyrklig ledare är en tjänare. De kyrkliga ämbetena är ju dubbla i sin innebörd. Ju ”högre”

Forts. sid 3

Samfundets årsmöte

1 oktober 2005

Samfundet Liberala Katolska Kyrkan i Sverige höll traditionsenligt sitt årsmöte lördagen i Mikaelihelgen i S:t Mikael's & alla Änglars Domkyrka på Stora Essingen i Stockholm. På årsmötet fanns representanter för samtliga församlingar och övriga organisatoriska delar i samfundet utom från S:t Gabriels församling i Göteborg.

Mötets förhandlingar följde stadgarna och enbart en motion hade inkommit, den behandlade reseersättningen för förtroendevalda.

Styrelsen för samfundet ser efter årsmötet ut som följer: Nappe Holmström Björnius ordförande, Rose Marie Johansson vice ordförande, Krister Fast sekreterare, Gunnar Kyllberg kassör, Eva Jakobson ledamot. Suppleanter i styrelsen är: Marianne Andersson Söderström, Irene Edén, Evert Sundien och Stefan Brauer. Med anledning av de stridigheter som varit under året och som ni kunnat läsa om i Communio beslutade samfundets årsmöte att göra ett uttalande vilket ni kan läsa nedan.

Red.

OFFICIELLT

General Episcopal Synod har valt biskop Maurice Warnon till presiderande biskop.

Den 11 sept. vigdes Nappe holmström Björnius, Karin och Kent Örtendal klerkar i S:t Mikael's och Alla Änglars kyrka. Vid samma tillfälle vigdes Gudrun Fleetwood till acolut.

Vid mässan på Mikaelidagen den 2 oktober i S:t Mikael's och Alla Änglars kyrka, ordinerades Carina Carlström, Otterbäcken till diakon av biskop Sten-Bertil.

Uttalade av Samfundet Liberala Katolska Kyrkan i Sveriges årsmöte 1 okt. 2005

Vi valda ombud för församlingar och andra organisatoriska delar av Liberala Katolska Kyrkan i Sverige, här församlade till ordinarie årsmöte, vill göra följande förtydligande och uttalande:

Årsmötet stödjer det beslut som fattades av Biskop Sten Bertil Jakobsson den 14 oktober 2004 då han lämnade den internationella biskopssynoden under ledning av biskop Ian Hooker. Vi finner hans beslut helt i enlighet med årsmötets beslut 2 oktober 2004 att rekommendera Biskopen att göra just detta.

Årsmötet stödjer det uttalande som Samfundets styrelse gjorde den 22 oktober 2004 som innebar att Styrelsen ställde sig bakom Biskop Sten Bertil Jakobssons beslut och Styrelsen klart uttalar att Samfundet Liberala Katolska Kyrkan i Sverige är en självständig organisation.

Årsmötet stödjer det internationella samarbete som inletts med Liberala Katolska Kyrkan i Belgien, Canada, Danmark, Förenta Staterna, Kamerun och Nederländerna under ledning av

Biskop Tom Degenars och, efter hans död, Biskop Maurice Warnon. I detta samarbete deltar Samfundets biskopar Sten-Bertil Jakobson och Evert Sundien som representanter för Samfundet. Detta samarbete är inget lydtnadsförhållande. Samfundet har heller ej anslutits till någon ny kyrkoorganisation. Samfundet är enligt stadgarna självständigt och internationella samarbeten kan förekomma i många olika former, varav detta är en.

Samfundets styrelse under ledning av ordförande Nappe Holmström Björnius har agerat helt i enlighet med Samfundets stadgar och uttryckliga vilja reflekterat i det protokoll som återger förhandlingarna vid årsmötet den 2 oktober 2004.

Årsmötet finner att vissa företrädare för församlingen i Göteborg under ledning av Bertil Mebius Schröder och Gary Brain under det gångna året tydligt och avsiktligt har motarbetat Samfundets intressen, försökt störa Samfundets löpande verksamhet genom att spärra Samfundets konton och i praktiken försökt överta kontrollen över Samfundet genom att regist-

rera en styrelse som inte valts i enlighet med Samfundets stadgar.

Årsmötet finner att det enligt svensk lag enbart finns en Liberala Katolska Kyrkan i Sverige, att det årsmöte som här är församlat är högsta beslutande organ i densamma och att den styrelse som valts vid detta årsmöte är den enda stadgeenliga styrelsen för Samfundet Liberala Katolska Kyrkan i Sverige (org nr 252002-6614).

Den organisation som bildats i Göteborg under ledning av Bertil Mebius Schröder och Gary Brain hänvisas till att registrera sig enligt gällande svensk lag och anta ett namn som är särskiljande.

Årsmötet uppdrar åt Samfundets styrelse att i enlighet med önskemål från Gary Brain, företrädare för gruppen i Göteborg (se föreg stycke) inleda samtal. Dock betonar årsmötet att styrelsen inte har mandat att frånhända sig vare sig lös eller fast egendom till gruppen i fråga, då denna står utanför Samfundet och inte är en organisatorisk del av detta.

(utdrag ur årsmötets protokoll §17)

Några tankar . . .

forts. från sid 1

du kommer i hierarkin destå större blir kravet på att du skall tjäna (det är i alla fall det som är tanken). Men det är inte bara präster och biskopar som skall vara tjänare. Jesu handling är ett exempel för oss allihop. Det är en påminnelse till oss alla att tjäna våra bröder och systrar.

En annan vän till mig berättade hur han såg på fotatvagningen; han beskrev just hur livet här på jorden kan liknas vid en vandring. På samma sätt som man på en vandring blir smutsig om fötterna kan vi människor i vårt liv genom nyfikenhet och dumhet dra på oss sådant som smutsar ner vårt inre. Fotatvagningen fungerar då som ett slags "minidop". Fotatvagningen påminner oss och återkopplar till dopets vatten och trosbekännelsens ord om dopet. Guds nåd synliggörs för oss. Kapitel 13 inleds också med referenser till hur lärjungarna på Jesu uppdrag döper människor.

Kopplingen till lösgörandet från synd är tydligt.

I johannesevangeliet säger Jesus till den protesterande Simon Petrus "Om jag inte tvättar dig har du ingen gemenskap med mig".² När Simon Petrus hör

detta vill han att Jesus skall tvätta också hans händer och huvud. Men Jesus vägrar och menar att den som badat inte behöver tvätta mer än det som blivit smutsigt.

I den heliga Mässan genomgår vi en rening innan vi firar mysteriet. Vi bekänner våra synder inför Gud. Vi erkänner för oss själva, varandra och Gud att vi inte är perfekta. Och genom Guds nåd får vi ta del av Hans kärlek till oss. Vi är ju redan döpta. Vi behöver inte bada, men våra fötter har blivit smutsiga av vägens grus och damm.

I de flesta kristna kyrkor och samfund är det idag ovanligt att vi två varandras fötter. Fotatvagnig är i bästa fall förvisat till några enstaka tillfällen. I LKK förekommer det inte alls.

Är det så att vi har glömt bort fotatvagningens innebörd? Har vi glömt bort en viktig del i det kristna arvet? Har vi tappat bort ett sakramentalium?³ Helt klart är att fotatvagnig är något som berör oss djupt. Det synliggör och sammanfattar så många aspekter av det kristna livet, Guds kärlek, nåd och det kristna budskapet.

Skärtorsdagen är fotatvagningens dag mer än andra. Här har vi också fotatvagningen vid skärtorsdagens kvällsmessa i den Romersk Katolska Kyrkan.

Att dagen har med renhet att göra hörs på namnet,⁴ att det är fotatvagnig som åsyftas är dock inte uttalat. Skärtorsdagen är den dag då Jesus Kristus instiftade Eukaristien och det var kanske just före detta som han tvättade lärjungarnas fötter. Fotatvagningen och Eukaristien hör genom detta ihop. Det är inte så att jag anser att de är beroende av varandra, men fotatvagningen fyller i detta fall en liturgisk funktion som inte bör glömmas. Herren Jesus Kristus två de protesterande lärjungarnas fötter. I denna handling sammanfattas på sätt och vis hela hans gärning på jorden. Han påminner lärjungarna, och oss, om vad det kristna livet går ut på. Kärlek och tjänande.

Läs gärna Johannesevangeliets 13 kapitel.

Kanske borde vi se oss om efter ett tvättfat och två varandras fötter...

Krister Fast

(Footnotes)

¹ Joh 13:6

² Joh 13:8

³ Sakramentalier = heliga handlingar som inte räknas till de sju sakramenten, ex vigvatten, välsignelse av palmkvistar på palmsöndagen mm

⁴ Skära = rena

... som ett lån ...

För en del år sedan deltog jag i en helgsamling i kristen regi. Ett antal människor från skilda delar av landet och med olika bakgrund, olika funktioner i samhällslivet, hade samlats till gudstjänst, meditation och samtal kring livsfrågorna. Samtalen fördes inte minst vid måltiderna där vi bemödade oss om att för varje gång byta bord och därigenom få kontakt med så många som möjligt av de övriga deltagarna. Det blir annars ofta så att man från början sällar sig till en grupp och sedan håller denna ihop vilket som sagt minskar möjligheterna till kontakt med flertalet.

Vid ett tillfälle kom jag att sitta mitt emot en äldre dam, som jag tidigare kände ganska flyktigt. Hon tog upp ett samtal kring några av de frågor vi behandlat tidigare under dagen. Hon berättade att hon tidigare varit bosatt utomlands och levat under goda ekonomiska förhållanden. Materiell välmåga och frihet från ekonomiska bekymmer

hade präglat hennes mycket behagliga vardagstillvaro.

Så hade yttre omständigheter, politiska förvecklingar i det land där hon då bodde och dödsfall inom den egna familjen hastigt förändrat hennes livsbetingelser på ett mycket radikalt sätt. Hon återvände till Sverige och levde nu i Stockholm under mycket knappa förhållanden. Gångna tiders goda dagar var nu ett minne blott och hon fick ständigt vända på sina slantar för att få dem att räcka till det som är livets nödort, men hon led ingen nöd. Jag tänkte tidigare ofta på förändringarna sade hon. Jag jämförde min nya situation med den tidigare och grämde mig stundom över vad jag hade förlorat, jag hade svårt att finna mig tillrätta i de nya förhållandena, jag var ofta missnöjd över att livet varit så hårt fram med mig. Småningom började jag fundera över orsakerna till det som hände. Jag började förstå att livet går i vågor, att medgång följs av

motgång, att dag följs av natt, att jag måste ta det onda med det goda, ta livets skiftningar med jämnmood. Jag började förstå att allt vad vi har här i tillvaron blott är ett lån. Med den livssynen har jag fått det mycket lättare att leva, jag har förstått att sätta värde på allt det positiva just när jag äger det, allt i vetenskap om att jag kan förlora det.

Det var en livsvis människa som talade och hennes deklamationer förde mina tankar till Pär Lagerkvists vackra och välkända dikt "Det är vackrast när det skymmer" och framförallt till versen "allt är ömhet, allt är smekt av händer, Herren själv utplånar fjärran stränder, allt är nära, allt är långt ifrån, allt är givet människan som lån." För mycket unga människor ter sig livet ofta så enkelt och självklart. Allt vill man ha, allt skall man erövra och allt skall man få behålla. Mera

Forts. sid 8

EN MYCKET INSPIRERANDE SEPTEMBERHELG

Dagarna innan jag reste till Stockholm för att delta de inspirationsdagar som St. Mikael och Alla Änglars församling arrangerade var tunga och mörka. Livet hade varit svårt en längre tid, och jag kände mig mer deprimerad än på länge... kanske kunde tre dagar i Stockholm pigga upp mig? Särskilt såg jag fram emot att få träffa en äkta teolog – en person som verkligen visste varför saker och ting är som de är i den kristna tron. Teologi fascinerar mig, framför allt kyrkohistoriskt: det är först när jag förstår varför begreppen finns där som jag också förstår varför jag ägnar dem tid och engagemang. Det har alltid varit min fasta övertygelse att man inte kan lära sig cykla förrän man vet vad en cykel är, och därför slukar jag teologisk litteratur... frossar i två-tusen år av kloka tankar, vilda spekulationer, fromma funderingar och djupa, egenupplevda insikter.

Och så stod han där, Mats Brandt. Här var en till som älskar teologi – ja, verkligen brinner för sitt ämne! När han ägnade en alldeles för kort del av lördagen åt att berätta för oss om mässans historia riktigt småhoppade han av iver vid blädderblocket – och jag riktigt småhoppade av iver att få ställa alla mina brännande frågor till honom. Att han senare under dagen visade sig vara insatt i den kristna mystiken också, gjorde inte saken sämre – i flera timmar guidade han oss genom olika meditations- och bönetekniker och hänvisade samtidigt till flera av mina mest älskade förebilder, inte minst Charles de Foucauld (som borde vara helgonförklarad och förhoppningsvis blir det) och Teresa av Avila. Vi fick strosa i kyrkans lilla trädgård och öva oss i att flöda över av tacksamhet inför skapelsen, bli hänfödda och förundrade som små barn. Vi fick stå vid Sykars brunn tillsammans med den samariska kvinnan och bjuda Jesus på vatten...

Diskussionen om församlingen som lärande miljö var också oerhört givande och viktigt. Hur ofta rannsakar vi oss själva i de roller vi uppbär i det kyrkliga arbetet? Jenny Kåstad ledde oss blygt men kunnigt genom tankegångarna, ställde djupa frågor och fick alldeles för lite tid att guida oss genom svarens innebörder. Ett sådant här samtal borde

vara en hel dag, eller egentligen flöda ständigt genom vår samvaro...

Redan lördagen botade med andra ord min depression med råge. Kvällen mynnade ut i en delikat middag, mingel och skratt... så härligt det är att skratta tillsammans!

Söndagen gav ännu mer av kristet broderskap, gemensamhet och djupa upplevelser. För mig var mässan särskild av den anledningen att jag för första gången tjänade vid celebrantens (Sten-Bertil) sida som subdiakon och fick lära mig en helt ny roll i altartjänsten... för andra var det förmodligen de fyra vigningarna – tre klerker och en akolut – som gjorde mässan speciell. Efteråt var stämningen lika uppsluppen som den under mässan varit djupt andlig, och medan vi njöt av lunchfika roade oss Mats Brandt och Morgan Norman med en ”snabbmessa” de hade totat ihop under gårdkvällen. Som vi skratade! Tog den två minuter? Mot våra normala en och en halv timme...

När lugnet hade lagt sig samlades vi till den viktiga diskussionen om tystnadsplikten, ledd av Karin och Kent Örtendahl, om hur man rent praktiskt genomför ett självavårdande samtal och om de svåra gränsdragningar en präst kan ställas inför i biktens sakrament. Varje präst som utövar självavård möter förr eller senare detta dilemma: att tystnadsplikten emellanåt kommer i konflikt med profana lagar. Själv funderade jag över hur prästerna stöder varandra – har de tillgång till något

slags ”debriefing”? Även denna diskussion borde permanentas i det kyrkliga arbetet... man blir aldrig klar med frågor av den här typen, utan behöver återkomma till dem om och om igen för att varken stagnera, lamslås eller förlora sin ödmjukhet.

Som ett slags ödets påminnelse om just detta faktum, övergick så småningom samtalet i en prästsynod. De flesta som deltagit i den tidigare diskussionen blev kvar kring bordet inför synoden, och jag tror att vi alla behöll kontakten med de tankar och känslor vi ventilerat när vi tog itu med de klerikala frågorna. För mig var det första gången jag deltog i en synod, och jag satt med endast som åhörare – vilket gav mig den unika chansen att lyssna utan att frestas ta del i frågorna. En nyttig övning! Jag tar varje chans att öva mig i förmågan att inte vilja tycka och tänka om allting, utan tvinga mig själv att stilla iaktta, lyssna och lära av de andra... risken finns annars att jag än en gång begår mitt gamla vanliga misstag att kasta mig in i sammanhang jag egentligen inte begriper. Man måste veta vad man sysslar med, innan man deltar i beslutsfattandet... för trots allt är vi ju i kyrkan för att tjäna Gud, inte oss själva.

Gissa någon som var trött när jag bilade hem till Otterbäcken igen? Men livsandarna hade återvänt, och höstmörkret kunde inte längre tynga mitt hjärta. Nog hade helgen varit inspirerande, allt!

Carina Carlström

Karin och Kent Örtendahl

Teologins plats i en levande kyrka

Liberala Katolska Kyrkan beskylls ofta, och enligt min mening med varierande rätt, för att vara en ”teosofisk kyrka”. Detta ställs ofta i motsatsrelation till kyrkor och samfund där teologin ger vägledning för studier och lära.

Situationen kompliceras ytterligare av att många inom LKK är osäkra på innebörden av begreppen teologi, dogmatik och teosofi.

Låt oss först och främst ge oss i kast med teosofin. Jag har full förståelse för att personer som kommer i kontakt med kyrkan ställer sig frågande inför vad som upplevs som teosofiska inslag. Men lyckligtvis har vi Sverige under mycket lång tid varit mycket tydliga med att deklarerat att Liberala Katolska Kyrkan inte är en teosofisk kyrka. Sigfrid Fjellander skrev redan 1929 om att det var problematiskt att LKK sammanblandades med Teosofiska Samfundet. Gång på gång är det nödvändigt att upprepa: många av de som var med och grundade Liberala Katolska Kyrkan var teosofier men något band mellan Teosofiska Samfundet och Liberala Katolska Kyrkan har aldrig funnits. Att flera av grundarna var teosofier gör att vi måste vara medvetna om teosofins grundsyn för att kunna förstå och tolka hur och varför de skrev det ena eller andra. Allt måste sättas in i sitt historiska sammanhang. Teosofins lära är inte kyrkans lära. Emellertid; om någon medlem i kyrkan ser att det inom Teosofiska Samfundet eller dess lära finns något som tilltalar henne eller honom står det den personen fritt att följa den vägen.

Den Kristna Kyrkan har en egen lära, en lära som har sitt ursprung hos Gud och förmedlats genom Guds inkarnation i Jesus Kristus. Kyrkan har existerat sedan den dag den Helige Ande uppenbarade sig för och genom apostlarna vid den första pingsten och hon har under historiens gång förvaltat denna lära. Under tiden har läran utvecklats och olika försök att formulera, systematisera och förklara denna lära har gjorts, det är detta som är teologi. Teologin är ett hjälpmedel för att söka förstå och för att studera hur andra människor tänkt och förstått religionens grunder, funktion och utövning.

Det är en vetenskap men den är inte absolut. Den kan inte ge ett korrekt svar, den kan bara ge en bakgrund till en väl grundad och genomtänkt åsikt baserat på en vetenskaplig metod. Som alla vetenskaper är den levande och i ständig utveckling.

Det som jag tror ofta åsyftas när människor vänder sig emot teologin är istället dogmatik. Dogmatiken är en disciplin inom teologin och är till synes fast, absolut och orubblig. Den arbetar med de fastställda enskilda trossatserna. Trossatser som fixerats eller fixeras. Det är här som problemen uppstår, de regler som sätter gränser för vad som är möjligt att tänka eller tro. Dogmatik existerar inte heller bara inom teologin utan även i andra sammanhang, även inom teosofin. Men vi måste vara ärliga och säga att det finns dogmer och det finns dogmer. Kyrkan har som jag sagt ovan en lära. I denna lära finns exempelvis trossatsen att Gud är trefaldig, Fader, Son och helig Ande. Detta kan inte kyrkan ändra eller bortse ifrån. Emellertid är kyrkan väl medveten om att detta är en ofullständig beskrivning av Guds väsen och natur. Vägledning till hur begreppen kan tolkas ger kyrkan på olika sätt. Men kyrkan talar inte om hur den enskilde skall tolka treenighetsbegreppet. Jag som diakon kan enbart uttala mig genom att ge min syn men jag måste vara noggrann med att påpeka att det är just bara min tolkning. En tolkning som jag kommit fram till genom en teologisk process. En annan dogm är Påvens ofelbarhet då han definierar en lära om moral eller tro ”ex cathedra”. Denna dogm fastställdes av den Romersk Katolska Kyrkan 1870 vid det första Vatikankonciliet. Den ingår inte i Liberala Katolska Kyrkans lära. Den är inte ens något som LKK anser sig behöva ta ställning till. Framför allt eftersom att ursprunget till Liberala Katolska Kyrkan finns inom den Gammalkatolska rörelsen som bildades som en motreaktion just mot bl a denna dogm. Liberala Katolska Kyrkan bildades 1916. Dogmen om påvens ofelbarhet har alltså aldrig varit en del av Liberala Katolska Kyrkans lära och bara indirekt en del av dess arv. Annat är det exempelvis med trans-

substantiationsläran, dvs den lära som säger att nattvardselementen, bröd och vin, förvandlas till Jesu Kristi Kropp och Blod under mässan. Denna lära formulerades under det fjärde Laterankonciliet (1215) då man deklarerade att ”Kristi Kropp och Blod i sanning finns i altarets sakrament under bröd och vins gestalter, sedan brödet transsubstantierats till Kropp och vinet till Blod genom Guds makt”. Det är en del av det som gör oss till en Katolsk kyrka, en kyrka som omfattar den kristna läran.

Det jag tagit upp ovan är exempel. Det som är viktigt är att skilja på kyrkans lära och den enskildes tro. Den enskildes tro måste oundvikligen vara en tolkning av kyrkans lära. Studier inom religionens område och formulering av begrepp och modeller för att försöka förstå Guds uppenbarelse i mitt liv, i andras och i den värld jag lever får aldrig upphöra. Varken i mitt liv eller i kyrkans liv.

Mitt hopp är att LKK skall vara en kyrka där många olika människor kan mötas, utbyta idéer och utveckla sin tro. Detta måste ske genom respekt och förståelse för varandra. Vi har alla olika utgångspunkter och vi har olika sätt att angripa problemet. Ingen får tillåtas att förtrycka en annans andliga utveckling. Därför är Liberala Katolska Kyrkan liberal. Men vi måste för att kunna ta tillvara denna liberalism vara medvetna om vårt arv. Vi måste ha en bred och solid bas att stå på. Annars riskerar vi att tappa kontakten med det som är grunden för vår kristna tro, Guds människoblivande i Jesus Kristus.

Krister Fast

Vårhälsning

Nu slår en blomma ut i kalla kvällen
Nu lyfter fågeln som är gjord av eld
Kort är flykten för en sådan fågel
Hastigt vissnar trädgårdar av ljus
Kort är tiden för de ting som brinner
Snart slocknar vingar över mörka hus
Snart slocknar rosorna i nattens trädgård
Men aldrig slocknar längtan efter ljus.

Stig Dagerman

Dagens kyrka – sprungen ur ett ursprung.

Eller – tillbaka till teosofin.

Betrakta trädet en stund, se dess olika delar, alla löv som sitter på ett ynka klenk litet spretigt skaft, små kvistar som håller dessa skaft, något grövre grenar som håller fast kvistarna, och stammen som allt detta löper ihop till. På litet håll blir trädet med dess ingående delar en ståtlig och vacker enhet, ett träd. Men det är bara den synliga delen av trädet. Under marken har trädet ett rotsystem som är lika stort som lövverket upptill. Men det är först när vi betraktar och förstår hur trädet fungerar som det blir riktigt intressant, med vätskeomloppen inne i trädet och fotosyntesen.

Det är kanske en smula långsökt att jämföra vår kyrka med ett träd, men vi kan göra ett försök (igen!). I toppen sitter dels biskopen med sin administration och dels ett kyrktorn med en klocka som lockande klämtar till gudstjänst. Stammen är liturgi, kyrkoråd och det kyrkliga arvet (apostolisk succession, kyrkofädernas arv i form av skrifter, tankar, etc). Rotsystemet får motsvaras av kyrkomedlemmarna och mässbesökarna, de som alltid finns där men nästan "aldrig syns". Vätskeomlopp och fotosyntes då, det som är trädets verkliga existensberättigande, det blir lite mer abstrakt, men vi kan se det som kyrkans verksamhet, det som gör att vår gren av kristenheten har ett existensberättigande, det som gör att någon eller några anser sig betjänas av det vår kyrka bidrar med på kristenhetens träd.

Inte vet jag om ni är betjänta av den här jämförelsen, men tanken slog mig att det skulle vara en bra jämförelse. Under några år har jag frågat andra medlemmar vad som lockade dem till just Lkk och fått många svar, helt naturligt, det skulle ha förvånat mig om jag ständigt hade fått samma svar. Men det som slog mig är att det trots allt finns gemensamma nämnare i dessa olika svar. Det har varit någonting som har lockat dem till Lkk och det har funnits någonting, uppenbarligen någonting bra eller intressant, som har fått dem att stanna kvar i Lkk. Vad är då detta någonting? Det naturliga svaret blir naturligtvis teosofin, för teosofin är tillräckligt mystisk för att locka en viss typ av människa. När de som idag betraktas som de gamla var unga, eller i alla fall yngre, lockades de in i Lkk för att det var en rörelse på det teosofiska trädet (Teosofiska Samfundet). Under

biskop Lennarts tid började LKK röra sig mer åt det "kristna" hållet, för att där locka andra sorters människor. Man kanske kan tycka att dessa två storheter är oförenliga, men det behöver de inte med nödvändighet vara. Någon artikel-författare som jag läste för många år sedan, skiljde mellan teosofi med litet t och Teosofi med stort T och denne, vars namn jag för länge sedan glömt, menade att den kristna historien är fylld med lärda män och kvinnor som skrivit hyllmetrar med kristen teosofi, möjligen med stort T.

Vare sig nu de gamla medlemmarna, som lockades med på grund av teosofi, eller våra nya, som kanske mer är intresserade av Teosofi (eller tvärtom?), har funnit "Något", som möjligen är mycket svårt att sätta fingret på, så har vi alla Lkk-are detta "Något" gemensamt, och har vi inget annat att tala om, så kan vi alltid tala om det. Det som också möjligen kan vara gemensamt för detta "Något" är att det med ovedersäglich sannolikhet är sprunget ur LKKs kyrkofäders vision för denna rörelse. James Ingall Wedgewood och Charles Webster Leadbeater var båda två både teosofier och frimurare, mystiker och visionärer, och dessutom enligt egna utsagor, mer eller mindre klärvoajanta. De hade med sin vision och sitt liturgiska- och ritualbygge även utstakat vägen för Lkk med ett pedagogiskt system som hade sitt ursprung i 1800-talets teosofiska rörelse, med föreläsningar, föredrag och samtal som bidrog till att locka och intressera människor. Det kanske kan vara svårt att tro att någonting från den tiden mer än hundra år tillbaka fortfarande skulle kunna vara övertygande i vår tid, men det är ingen dålig idé alls. Men någonstans på vägen bildades ett hårt och ogenomträngligt skal, ett skal med oförsonlig dogmatik och personkult kring dessa kyrkofäder, och på densamma väg och i samma stund förlorades teosofin och resultatet blev, lindrigt sagt, mindre bra. Men vi måste också ta hänsyn till Martin Luthers stora misstag och inte göra om det, vi bör alltså undvika att kasta ut barnet med barnvattnet, det är inte teosofins fel att det bildades ett hårt dogmatiskt skal kring teosofin.

När vi nu ur detta perspektiv betraktar vårt Lkk och den inriktning vi vill att den i framtiden bör ha, måste vi hålla

i minnet dess historia och bland annat dessa båda biskopars vision. De har båda lämnat efter sig en stor samling skrifter i form av böcker, föredrag och anteckningar som är en källa till visdom för den intresserade. Utan historiens minne finns det ingen kontinuitet, då kommer våra efterföljare inte att kunna veta eller förstå varför saker och ting ser ut som de gör, och utbildning är därtill ett måste som bör få återinträda i den normala verksamheten i Lkk. Oavsett vad vi tycker och tänker om dessa två kreativa biskopar, deras tankar och skrifter, eller om den teosofiska rörelsen och teosofin själv, så har de en enorm betydelse för Lkk idag, hela vår liturgi bygger helt på deras vision och kunskap och det skulle t ex vara ett svårt slag att ändra på den, och deras skrifter håller därtill mycket god kvalitet som underlag för studier och diskussioner. Den sprudlande och vitala verksamheten som ger vätska och näring i trädet, är också det som ger livskraft i kyrkan. Utan medlemmar, ingen kyrka, men medlemmarna måste bidra med sig själva annars torkar grenen. Vad vill vi, och kanske framför allt, likt frågan som den då ännu blivande prästen och biskopen Sigfrid Fjellander ställde till biskop Mazell vid dennes besök i Stockholm på tjugotalets början: Hur kan jag hjälpa till?

Framtidens Lkk måste bygga på historiens Lkk, det var därför vår kyrka en gång kom till och utan dess historia finns det inte heller någon framtid. Förståelsen för Lkks ursprung är vital, utbildning av kyrkans medlemmar är likaså vital, dels för medlemmarnas egen skull, men framför allt för kyrkans. Dessa två pelare, förståelse och utbildning, kan bidra till att Lkk ännu en gång blommar upp och blir livfullt och vitalt. Det krävs dock en insats av intresserade och kunniga ledare och det krävs en motprestation av intresserade medlemmar. Under hösten och förhoppningsvis kommande vår, kommer det att dyka upp litet nya aktiviteter i St Mikael's församling, är du intresserad och har möjlighet att delta, så kom med, det kan leda till något större och bättre i framtiden.

Vi kan förändra vissa saker, men vi måste alltid ta hänsyn till vår kyrkas ursprung, teosofin, med litet eller stort T.

Andligt Sökande

*Fortsättning av Gittans artikel
från Communio nr 2 2005.*

Idag har jag svårt att förstå att det behövs "gatflickor" eftersom karamellbutiken är öppen alltid och dygnet runt – för alla! Här har vi också en liknelse. Förr hade vi inte butiker öppna på kvällar och helger. Vi planerade vårt liv efter detta och på så sätt fick kvällar och helger en stor betydelse för samvaro och avkoppling. Idag är storstadens butiker, krogar och – ja, allt – öppna nästan hela dygnet och det gör att vi "lite grand" tappat känslan för fritid och helg! När jag var barn – det kanske låter som om det vore på medeltiden, men – då KÄNDE man verkligen att det var helger och fritid! Det gjorde att man fick en annan struktur på livet med både arbete – och helg! Idag är vårt samhälle så uppbyggt att man praktiskt taget arbetar jämt. Naturligtvis finns det grupper som MÅSTE vara i arbete på sådana tider, men ändå var det mera strukturerat och påvisbart att det tillhörde undantagen, att det inte var helt naturligt att man arbetade sådana tider som egentligen var fritid. Det gjorde också att man värdesatte tiden bättre. Den räckte liksom till på ett bättre

sätt och man hade tid och ork för varandra. Jag måste naturligtvis också säga att på den tiden när jag var barn var det naturligt att ha en hemmafru som gjorde alla inköp på vardagarna, lagade mat på långkok och skötte hus och hem med tvätt och städning, barnpassning och... – ja, allt och mera därtill. Jag vill naturligtvis inte att det ska bli så igen, men vi kanske ändå ska tänka igenom vad vi idag kan göra för att särskilja arbetstid och fritid/helger lite mera. Prioritera lite annorlunda. Vad är utbrändhet om inte detta att ha gått på full gas hela tiden!

Nu anser jag ju naturligtvis inte att det är något "fel" att söka andlighet i sitt liv, men den enormt stora sökandeströmmen idag gör mig rädd. Människor söker och söker och trillar tyvärr i ganska farliga fällor ibland på grund av sitt sökande. En del finner det de söker och en del kommer aldrig att finna det, tyvärr! Andligheten borde vara något vi hade naturligt inom oss som vi egentligen aldrig skulle behöva söka, men så är det inte idag. Allt ska gå så fort och vi hinner inte med att stanna upp och lyssna inåt! Andligheten finns

där om vi bara "orkar och hinner med" att lyssna. Om man kunde finna en alldeles tyst och stilla plats där man slapp tänka på tid och jäkt så skulle man, utan svårighet, finna andligheten inom sig! Det är detta som vi här i St. Rafael har tagit fasta på. Det är därför vi erbjuder en sönderstressad själ att få komma hit en vecka eller två för att i fullkomlig frihet och tystnad få tid att lyssna inåt, få prata med någon som bara lyssnar! Slippa tänka på pengar och mat för dagen, slippa hålla tider. Bara vara. Tillgång till naturen med trädgård, skog, promenadvägar och Vänerens vatten. En oas i en sönderstressad tid.

Visst ska man söka sin andlighet. Det är helt naturligt, men när sökandet också blir en stressfaktor så gör det mera skada än nytta att söka. Mitt råd är att försöka stanna upp, söka tystnad och stillhet och lyssna inåt. Tyvärr är de flesta kyrkor låsta på "icke Gudstjänsttid" idag på grund av alla stölder, för annars är det skönt att sitta i en tyst kyrka och bara finnas!

Gittan

Capella Ecumenica 40 år

Det är 40 år sedan representanter för 9 olika samfund samlades till den första ekumeniska gudstjänsten på invigningsdagen av Capella Ecumenica, Kristi himmelfärdsdanen 1965.

I Ordet och Bönen ägde vi representanter för 13 olika samfund, den 21 augusti, gemenskap med varandra vid Capella Ecumenica Sanctae in scopulis då vi assisterade biskop Martin Lönnerbo i den ekumeniska jubileumsgudstjänsten.

I strålände sol fick vi tillsammans lyssna till Ordet och be för Kristi Kyrkas enhet.

Liberala Katolska Kyrkan representerades av biskop Sten-Bertil med undertecknad samt diakon Marianne Andersson-Söderström.

Biskop Sten-Bertil hade förmånen att både få inleda och avsluta gudstjänsten. Inledningsvis talade han om ekumeniken samt gudstjänsten ifråga och det hela mynnade ut i en uppmaning till gemensam syndabekännelse. Biskop Martin predikade, övriga samfundsrepresentanter ledde böner och läsningar. Gudstjänsten avslutades med välsignelsen "Må de heliga vilkas lärljunga . . ." ur vår liturgi.

Eva

Biskoparna Martin L. och Sten-Bertil J. i samtal efter gudstjänsten.

LIBERALA KATOLSKA KYRKAN

Biskopsämbetet: Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås
Tel 021-33 34 70, mob.tel 070-536 65 37, fax 070-615 34 70, e-post regionary@lkk.se

STOCKHOLM

S:t Mikael och Alla Änglars församling.
S:t Mikael Domkyrka, Flottbrovägen
5, St Essingen, 112 64 Stockholm, tel
08-656 26 65. Pg 5 58 95-7.

Ansvarig församlingspräst: bidkop
Evert Sundien, Hagagatan 37, 113 47
Stockholm, tel 08 33 20 06, 070-660
42 69

GÖTEBORG

Kontaktperson: Fader Mikael Hallgren,
Sandbäcksgatan 2, 431 33 Mölndal,
tel 0730-366 861.

NORRKÖPING

S:t Franciskus kyrkogrupp.
c/o Marianne Andersson-Söderström
Hörgatan 16 A, 602 34 Norrköping
tel 011-16 10 81, Pg 71 33 28-3.

VÄSTERÅS

Maria församling.
Ansvarig församlingspräst biskop Sten-
Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45
Västerås, tel 021-33 34 70.
Bankgiro 5604-2500

AVESTA

S:t Staffans kyrkogrupp.
Se Stockholm

UPPSALA

Maria församling. Ansvarig försam-
lingspräst fader Dag Kyndel, Övre
Slottsgatan 11, 753 12 Uppsala, tel 018-
14 87 57, Pg 442 00 00-4.

LUND

Sankta Maria Kyrkogrupp
c/o Stefan Brauer, Östen Undéns gata 5
227 62 Lund, 046-30 58 28

OTTERBÄCKEN

S:t Rafaels kyrkogrupp
c/o Carina Carlström, Amnevägen 34,
547 72 Otterbäcken, tel 0551-224 80

GÄVLE

Sofia kyrkogrupp
c/o Arvo Eriksson, Järvstakroken 2,
805 92 Gävle, tel 026-805 92

SAMFUNDET LIBERALA KATOLSKA KYRKAN I SVERIGE

Ordf. Nappe Holmström Björnhus,
Furustigen 3, 133 34 Saltsjöbaden, tel
08-717 26 99
Pg 216 28-3

LKK:s intentionella adress:

The Liberal Catholic Church
27 Old Gloucester St
London WC1N 3XX
United Kingdom
e-mail: LCC@kingsgarden.org

Hemsida:
<http://kingsgarden.org/LCC>

Information om kyrkan och försam-
lingarnas verksamhet kan du få på
Internet:

Communio, är organ för den svenska
grenen av Liberala Katolska Kyrkan
och utkommer med fyra nummer
per år. Prenumeration sker enklast
genom att sätta in 75 kronor på
postgiro 88 82 44-1, COMMUNIO.

Ansvarig utgivare:

Sten-Bertil Jakobson, tel 021-33 34 70.

Redaktion:

Krister Fast tel 08-724 83 28
Rose-Marie Johansson tel 018-55 01 91
Carina Carlström 0551-22 480
Catharina Eriksson 0551-20424.
Redaktion och expedition:
Solrosgatan 16, 722 45 Västerås.

Tryck: JUSTNU-tryck, Västerås.
ISSN 0345-2018.

*Tankefrihet och rätt att ge uttryck
för den är en fundamental princip i
LKK. Kyrkan själv är inte ansvarig
för gjorda påståenden eller uttryckta
uppfattningar i denna tidning, bara
när de är betecknade "officiellt".*

Sista manusdag för nr 4-2005 är den
1 december 2005.

www.lkk.se

Aktuell LKK-litteratur

Liturgi 3:e upplagan.....135 kronor

Psalmbok.....55 kronor

*LKK:s egna särpsalmer samt liturgiska psalmer
och gradualer som ingår i kyrkans liturgi*

Principförklaring och kort lärosammanfattning.....20 kronor

99 frågor och svar om Liberala Katolska Kyrkan50 kronor

Kristen Gnosis..... 250 kronor

Porto tillkommer.

All försäljning sker mot förskotts betalning till COMMUNIO postgiro 88 82
44-1 portofritt! Upplysningar genom Rose-Marie Johansson, Täljstensvä-
gen 11G, 752 40 Uppsala, tel. 018-550191.

Har Du förnyat din prenumeration på Communio?

Tidningen kommer ut med 4 nr per år.

Prenumerera gör Du lättast genom att sätta in prenumerationsavgiften

75 kronor på postgiro 88 82 44-1

. . . som ett lån . . .
forts. från sid 3

mogen ålder ger vidare perspektiv och
andra värderingar. En anhängig sade till
mig en gång: "När jag var yngre tit-
tade jag alltid i dagstidningarna efter
om mina vänner förlovat sig, gift sig
eller fått barn – idag tittar jag mer efter
deras dödsannonser". Ju längre vårt liv
består, dess mera konfronteras vi med
frågan om liv och död, om existens och
förtelse. Vi lär oss att ta "blott en dag
ett ögonblick i sänder", vi lär oss förstå
att allt det som vi just nu betraktar som
vårt, allt det som idag förefaller tillhöra
oss för alltid, i morgon kan vara förlo-
rat. Människor lämnar oss för evigt,
men vi är tacksamma för den tid vi fick
ha dem ibland oss, vi förstår att vi hade
dem blott som ett lån.

Willy